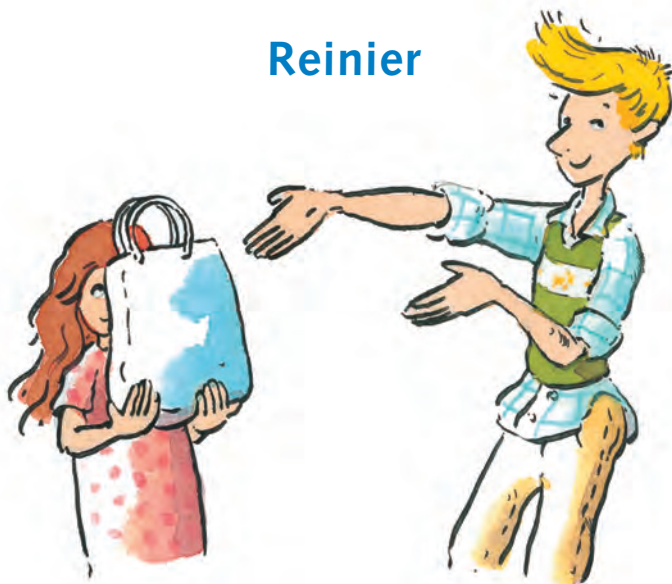

Reinier

6

‘Goeiemorgen allemaal!’ zei mees Kees. ‘Kom maar gauw in een ronde kring zitten, want Anna heeft een nieuwtje.’

‘Een kring is altijd rond, zou ik denken,’ mompelde Tom, maar hij pakte wel zijn stoel op en wij ook allemaal.

Binnen een minuut zaten we in een kring. Het leek wel of we een passer hadden gebruikt, zo rond was hij. Fred zat alleen met zijn gezicht naar de buitenkant. We lachten hem heel zachtjes uit, maar toen zei mees Kees: ‘Zo zitten indianen ook altijd om het kampvuur heen. Iemand moet de boel toch in de gaten houden!’

Fred keek ineens heel stoer, alsof hij net nog wat wilde dieren had weggejaagd.

‘Ga maar even achterstevoren zitten, Fred,’ zei mees Kees.

Fred draaide zich om, maar liet zijn stoel staan. Nu leek hij op een cowboy in plaats van op een indiaan. Dat wilden wij natuurlijk ook allemaal, dus binnen één minuut zaten er allemaal cowboys in de kring.

Mees Kees knikte tevreden. 'Oké Anna, we zitten er klaar voor, kom maar op met je nieuwtje!'

'Ik heb vannacht een broertje gekregen,' zei Anna trots.

'Van wie!' riep Jackie jaloers, maar wij zeiden 'aah', want een baby is schattig, of je hem nou kent of niet.

'Hij heet Reinier,' vertelde Anna.

'Hé, dat kun je omdraaien, net zoals jouw naam,' zei Wahed.

7

Anna knikte. ‘Dat hebben mijn ouders expres gedaan, anders wordt hij later jaloers op mij.’

Slim van haar ouders. Ik zou ook wel willen dat je mijn naam kon omdraaien, want Saibot is natuurlijk waardeloos.

‘En nu krijgen jullie beschuit met muisjes,’ zei Anna.

‘Jij mag geen muisjes, want jij bent vegetarisch,’ zei Koen tegen Manon.

‘Echt wel! Ik mag toch ook gewoon een tompouce eten?’ antwoordde Manon.

‘Ik weet hoe je kan zien dat de baby een jongetje is,’ zei Karim geheimzinnig.

Sep keek hem verbaasd aan. ‘Ja, hè hè, dat weet toch iedereen?’

‘Ja, aan zijn spuitje, natuurlijk!’ zei Jackie.

Karim zuchtte diep. ‘Neehee! Ik bedoel: bij een jongetje krijg je blauwe muisjes op de beschuit, en bij een meisje roze. Dat is een soort afspraak.’

Ondertussen kieperde Anna drie pakken muisjes leeg in een grote schaal. ‘Eerst ga ik boter op de beschuitjes smeren,’ vertelde ze. ‘En dan druk ik ze in de schaal zodat de muisjes blijven plakken. Dat heet stempelen.’

‘Weet je wat nou zo grappig is?’ zei Lisa. ‘In België doen ze het precies andersom.’

‘Eerst stempelen en dan pas de boter erop?’ vroeg mees Kees verbaasd.

Lisa giechelde. ‘Nee, ik bedoel: bij een jongetje krijg je roze muisjes en bij een meisje blauwe.’

‘Zeker omdat ze daar kleurenblind zijn,’ zei Koen.

Ik durfde niet te lachen, want misschien was dat discriminatie en Ben is in België geboren.

‘Oeps!’ Anna sloeg haar hand voor haar mond. ‘Mees... ik ben de boter vergeten.’

‘Des te beter,’ zei mees Kees meteen. ‘We nemen gewoon allemaal een handje met muisjes uit de schaal. Hapje beschuit, hapje muisjes, hapje beschuit enzovoort.’

‘Des te beter, des te boter,’ zei Sep.

Mees Kees knikte. ‘Precies. Van beschuit zonder boter wordt de baby groter. Dat is een gezegde.’

Anna pakte een handje muisjes en gaf de schaal door aan Ben. Maar ze tilde hem met één hand, want de andere zat vol met muisjes en het was best een zware schaal, daarom glipte hij uit haar hand. Ben is keeper, dus hij nam een duik...

‘Hebbes!’ riep hij.

Inderdaad: haddes, maar helaas wel op z’n kop, ik bedoel de schaal. De vloer binnen de kring was helemaal bestrooid met muisjes.

Niemand bewoog, iedereen zat doodstil naar de grond te kijken. Anna haalde diep adem, want ze was duidelijk van plan om heel hard te gaan huilen.

‘Muisjes op de grond, kindje gezond,’ zei mees Kees snel. ‘Dat is ook een gezegde.’

10

Anna wachtte nog even met huilen. ‘Echt?’ vroeg ze.

‘Vanaf vandaag wel,’ antwoordde mees Kees.

Winston kende er nog een: ‘Onze beschuiten, daar kunnen we naar fluiten.’

‘Inderdaad,’ zei mees Kees. ‘Luister goed allemaal: zodra ik “ja” zeg, eet iedereen zijn droge beschuitje op. Wie daarna als eerste het *Wilhelmus* kan fluiten heeft gewonnen.’

‘Het hele lied?’ vroeg Tom. ‘Dat zijn nogal veel coupletten, namelijk vijftien.’

‘*Lang zal hij leven* is ook goed. Oké, klaar voor de start?’ Mees Kees stak één hand in de lucht. ‘Af!’

Ik nam meteen een grote hap.

Heb je wel eens zaagsel in je mond gehad? Of cement? Ik ook niet, maar ik weet nu wel hoe dat voelt. Alles zat klem, ik kon niet eens meer om hulp roepen!

‘Opperdepop!’ zei Jackie. Ze wilde al gaan fluiten, maar Koen wees naar de grond. Daar, onder Jackies stoel, lag een verkruid beschuitje.

‘Die lag er al, die lag er al!’ riep Jackie, maar ze moest van mees Kees een nieuwe nemen.

Langzaam maar zeker kreeg ik weer een beetje beweging in mijn mond, misschien lukte het om vóór de kleine pauze de eerste hap weg te slikken.

Ik keek om me heen, maar gelukkig zat iedereen te mond-worstelen. We leken wel een kudde kamelen. Dat vond ik grappig, maar ik kon het helaas niet tegen Sep zeggen.

En toen hoorde ik gefluit, dwars door al het gekraak heen.

Het leek een beetje op het Wilhelmus. Ik keek snel om me heen en wie stond daar uit volle borst te fluiten?

Fred, de lopende cementmolen! Hij had het beschuitje in één klap vermorzeld en ingeslikt. Hij floot het hele lied uit, staande, met zijn handen voor zijn buik gevouwen!

Applaus voor Fred, eerlijk is eerlijk.

Rekenen

- 12 'Wie van jullie...' begon mees Kees.
'Ik!' riep Jackie.
'... wil even blik en stoffer halen?' vroeg mees Kees.
Zoef, weg was Jackie.
Aukje stak haar vinger op. 'Blik en stoffer klinkt gek. Het moet andersom.'
'Reffots ne kilb,' zei Wahed.

Dat was geen Marokkaans hoor, hij zei gewoon ‘blik en stoffer’ maar dan omgekeerd, want dat kan hij.

‘Ik bedoel, de volgorde is fout,’ zei Aukje. ‘Je moet eerst stoffer zeggen en dan pas blik. Dat is een soort afspraak. Je zegt toch ook niet “klaar en kant”?’

Mees Kees knikte en hij schreef op het bord:

STOFFER EN BLIK

‘Blosser en Stik,’ las Sammy.

Misschien denk je dat dat ook fout is, maar nee, Sammy is een husselaar, hij kan heel goed creatief lezen.

‘O nee!’ riep hij. ‘Ik bedoel Bliffer en Stok.’

‘Ik vind het allebei mooi,’ zei mees Kees. ‘Net alsof het een duo is, twee clowns bijvoorbeeld.’

‘Als ze bij elkaar horen, kun je ook zo’n kriebeltje schrijven, toch mees?’ vroeg Anna.

‘Klopt! Dat heet een ampersand, kijk maar.’ Mees Kees tekende hem op het bord. ‘Hop, zo naar links, bochtje naar rechts, kruizen en dan hupla, ampersandje!’

We bleven er lang naar kijken.

‘Het lijkt meer op een apenstaartje,’ zei Hasna toen.

‘Een dronken apenstaartje,’ zei Sep.

Mees Kees schraapte verlegen zijn keel en veegde hem snel weer uit. ‘Je kunt dus ook gewoon *en* schrijven. Bliffer *en* Stok.’

‘Mag ik een ampersand maken?’ vroeg Hasna. Toen tekende ze er eentje op het bord, ik had nog nooit van mijn leven zo’n mooie ampersand gezien.

Manon en Rashida gingen meteen hun namen opschrijven met een ampersand ertussen. Ik probeerde het ook, maar de mijne leek helemaal nergens op, niet eens op een dronken apenstaartje.

Daar was Jackie alweer. ‘Hebbes! Er was alleen maar een stoffer met een lange steel.’ Ze hield een blik en een soort zwabber in de lucht. Ze hadden hetzelfde kapsel, Jackie en de zwabber, maar ik denk dat dat toevallig was.

‘Goed gedaan, Jackie, ga maar gauw zitten,’ zei mees Kees. ‘We gaan nu rekenen.’

We mochten gewoon in de ronde omkeerkring blijven zitten.

‘Luister goed allemaal, hier komt de som van vandaag,’ zei mees Kees. ‘Hoeveel muisjes liggen er op de grond? Klaar voor de start... af!’

Ik dacht dat het een grapje was, maar iedereen begon meteen als een gek te tellen! ‘1,2,3,4,5...’

‘Mees, het zijn er veel te veel!’ riep Lisa.

‘Ssst,’ deed Winston. ‘Anders raak ik de tel kwijt!’

‘Die muisjes zijn zo klein, ik word zo scheel als een kameel,’ zei Sep.

‘Als je scheel kijkt, zie je dubbel, dus je moet je antwoord straks door twee delen,’ zei Tom.

‘Doorgaan, jongens,’ zei mees Kees streng.

Ik deed gewoon alsof ik ook aan het tellen was. Ik had zo’n grote achtersprong, het had echt geen zin om nog mee te doen.

‘Mees, Tobias telt niet mee,’ zei Karim meteen.

‘In 6b telt iedereen mee!’ antwoordde mees Kees streng.

Nou, goed dan. Ik begon maar eens met de blauwen. 1,2,3...

Toen sloeg Tom met zijn ene vuist in zijn andere hand. ‘Zestigduizend!’

‘Ja, zestigduizend,’ zei Jackie meteen.

Wij knikten allemaal. Als Tom zestigduizend zegt, dan is dat zo. Punt uit. Misschien lagen er minder muisjes, of meer, maar dan had de muisjesfabriek een fout gemaakt en niet Tom.

‘Hoe heb je dat zo snel geteld?’ vroeg mees Kees.

‘Ik heb eerst uitgerekend hoe groot de vloer is,’ zei Tom trots. ‘Kijk, van Sammy naar mij is vier meter, en...’

Terwijl hij praatte, gingen Manon en Rashida vlechtjes in de zwabber maken. Ze knikten wel af en toe tegen Tom, dus dat telde als luisteren.

‘... dat is dus pi maal twee, en dat weer keer twee...’ zei Tom.

Ik dacht ondertussen aan Reinier die je om kon draaien. Ik zou ook wel een broertje willen, maar ja, daar kon ik naar fluiten. *Het Wilhelmus* of *Lang zal ze leven*, of wat dan ook: voor een broertje heb je een vader nodig, punt uit.

‘Dus zestigduizend muisjes, daarmee kom ik uit op...’ Tom drukte zijn bril even recht voor het slotmoment: ‘Twintigduizend muisjes per doosje.’

Applaus voor Tom de Teller.